

Mana Aleminin Gücü Meseller 3

– KENAN KOÇ · 31 Aralık 2016

NOKTALI NÜKTE

Soru işaretinde yaşayan adam! Kafan eğik, sırtın kambur düşüncelerinin ağırlığından; ellerin sana sorudur, bedeninin, evin, tuttuğun şemsiye soru işareti, yağın yağmur... Hayat nedir, nasıl oluşur? Sonsuz mudur madde, evren, zaman? Sorar işareti adam...

Ünlem işaretinde yaşayan adam! Kolların ünlemdir, bacakların; beynin ünlemler yağdırır, gövden kalın...

Hayat budur! Böyle oluşur! Madde, evren, zaman sonsuzdur! Değildir! Yoktur! Yok, vardır! Ünlem işareti adam! Kurtulmak için senin oklarından, eğilir her korkan

...

Ama bilinir ki benzerlik vardır her farkta. Şudur ortak "nokta"sı ünlem işareti adamlar, soru işareti adamın da: Aitlerindeki nokta..) Ve yine bilinir ki, başka adamlar da vardır yaşayan: noktalı- noktasız virgüllerde, köşeli-köşesiz, tekli- çiftli parantezlerde, üst üste iki noktalarda, üç nokta yan yanalar da... Ve hiçbir adam, her fikir için her an, kalamazken bile tek bir işaretle; kendininkilerle diğerleri çarpıştığında, dışarıda hatta içeride, zaten özlerine işleyemeyecek işaretler başlar didişmeye. Biri birini götürmeye, değiştirmeye...

Sadece o alttaki, üstteki, yandaki ya da içdeki nokta kalır ki

-Tüm işaretler noktadandır!

Tüm çizgiler, evler, adamlar, tüm işler noktada

An gelir anlaşılır,

Uçup giden bir ezginin yiten sesi gibi,

Nokta da silinir; kalır nüktesi :)

Siz yine dikkat buyurun işaretlere :)

Kendi işaretinizi kendiniz bulun!

Aldanmayın her söyleme...

Ne olursa olsun, her işaret, kendi yolundan "son nokta"sına ulaşır!

Dedik ya aman dikkat!

Ünlü Ünleme :)

İZ

Adam kumsalda yürüyordu. Çıplak ayakla yürümek insana iyi geliyormuş, diye düşündü. Vücutta biriken negatif elektrik atılıyormuş. Aslında, kırlarda çıplak ayak dolaşmak için derler bunu. Neyse buna da şükür. Bu da iyi geliyor. Dalgaların sesi, ıslak ve yumuşak kumlara basmak, hafif esen rüzgar, güneşin sıcaklığı, ara sıra ayaklarına kadar ulaşan dalgaların ıslaklığı, "son nefeslerini ayaklarımda veriyorlar", diye düşündü, "her şey çok hoş ve rahatlatıcı...huzur depoluyorum," dedi. Bir ara

durup ardına baktı. Kumsal boyunca bıraktığı ayak izlerini sonuna ya da başına kadar gözleriyle takip etmeye çalıştı. Yer yer silinmişlerdi. Dalgalar almıştı onları kumdan. Hayat da böyle dedi. Ölüm bir deniz. İstedğin kadar iz bırak, silinip gideceksin. Sonra? Sonrası ne? Denize mi karışacaksın. Hani kumdaki ayak izi? Silindi gitti işte. Denize mi geçti şimdi? Hayır, deniz yok etti onu sadece.

Oysa doğruyu bilmişti adam. Denize geçmişti ayak izleri kumsaldan. Dalgalar denize katıyordu adamın ayak izlerini. Adamın ayak izlerini kumsala verdiği gibi...

Ve kumsaldan kaybolan izler, denizde yollarına devam eder. Bu sefer kumsal boyunca değil, deniz boyunca gidiyorlardı. Sahile dik yönde, denizin derinliklerine doğru ilerlediler. Adam çoktan bitirmişti yürüyüşünü. Huzur dolu, otelin yolunu tuttu. Ama izler, hiç bir zaman gidişlerini (yitişlerini) bitirmezler.

Denizde bayağı bir zaman dolanıp durdular. Artık hiçbiri kalmamıştı kumsalda. Hepsi denizdeydi şimdi. Dalgalara asılmış, sağa sola koşuşturuyorlardı. Oysa yürüyen ayağın izleriydi onlar. Denizde, denizle birlikte coşan, koşan ayak izleri oluyorlardı kah, kah duruyorlardı durdukları yerde. Denizle dinleniyorlardı.

Derken izler, yavaş yavaş denizden de silinmeye başladılar. Güneş buharlaştırıyordu onları, denizin dibine gidemiyorlardı çünkü, çok naifteler; hep su üstünde kalıyorlardı. Ve izler, buhar olup yükseldiler göğe doğru. Bu sefer de denize dik yönde ilerliyorlardı yolculuklarına. Süzüle süzüle göğe vardılar. Ve bulutlara karışıp gök yüzünde dolaştılar bir süre de...

Böyle ne kadar zaman geçti bilemediler. Tek bildikleri, var olduklarıydı. Nasıl, ne formda, ne zamandır varlar? Hep var mıydılar, hep böyle mi vardılar, bilemediler. Savrulduklar göğün bir ucundan bir ucuna. Tek bildikleri, izliklerini sürdürdükleri.

Ve bir süre sonra yoğunlaşmaya başladılar. Üşüyorlardı, hem de çok. Ağırlaşmışlardı ve yere doğru düşüyorlardı. Yağmur olmuş, yağıyorlardı. Vücutları binlerce yağmur damlasına bölünmüştü.

Adam caddede dolaşıyordu. İçinde bir sıkıntı vardı. Hava kararmak üzereydi. "Bu alaca karanlığı hiç sevmiyorum," dedi. Ya aydınlık olmalı, ya karanlık. Ruhum bunalıyor. Hava durumu ve ışık, insan psikolojisini derinden etkiliyormuş zaten. Al sana. Bir de yağmur başladı şimdi. Yazın ne güzeldi. Birden, daha iki üç ay önce güney sahillerinde yaptığı kumsal yürüyüşlerini hatırladı. Ne kadar huzur doluydu içi. Şu havaya bak. Berbat.

Ve adam, koşar adım, asfalta düşüp parçalanmış, ıslak kanlarını asfalta bulaştırmış yağmur damlalarına, daha doğrusu onlardan kalanlara basıp, geçti. Suda anlık izler bırakarak, yoluna devam etti. Su ise, üstüne düşen her izi kotlayıp belleğe, caddeden akıp gitti...